

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Zory Komancové a soudců Mgr. Marcely Vítkové a JUDr. Miroslava Řezáče ve věci

žalobce: **ČSAD Ostrava a. s.**, IČO 45192057,
sídlem Vítkovická 3083/1, 709 19 Ostrava - Moravská Ostrava,
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlou Běčákovou,
sídlem Vítkovická 3083/1, 702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: **STUDENT AGENCY k. s.**, IČO 25317075,
sídlem nám. Svobody 86/17, 602 00 Brno,
zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Hrouzkem,
sídlem Pražákova 1008/69, 639 00 Brno,

o zaplacení 63 559,36 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 31 C 400/2014-153,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v I. výroku potvrzuje.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve II. výroku zrušuje a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. V řízení zahájeném 31. 3. 2014 se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení částky 111 940 Kč spolu s 8,05% úroky z prodlení od 11. 3. 2014 do zaplacení. Současně požadoval náklady spojené s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč. Žalobu odůvodnil tím, že mezi účastníky byla dne 25. 11. 2010 uzavřena smlouva o užívání Ústředního autobusového nádraží v Ostravě a Autobusového nádraží v Novém Jičíně č. SAN 21-012/2011 ve znění dodatku č. 1 ze dne 20. 9. 2011, jejímž předmětem bylo užívání stanovených odjezdových a příjezdových stání ze strany žalovaného a poskytování dalších služeb. Smlouva byla uzavřena na dobu určitou od 1. 1. 2011 do

31. 12. 2011. Žalovaný však pokračoval v užívání stanovišť ve stejném rozsahu i po 31. 12. 2011. Žalobce za řádně a včas uskutečněné plnění v období od 1. 2. 2014 do 28. 2. 2014 vystavil žalovanému fakturu č. FVNJ-452/2014 na částku 111 940 Kč, splatnou dne 10. 3. 2014. Nárok po právní stránce hodnotil jako nájemné z konkludentně obnovené nájemní smlouvy ve smyslu ust. § 675 odst. 2 obč. zák. a § 2330 občanského zákoníku. Žalovaný vyúčtovanou částku žalobci ani přes upomínku ze dne 14. 3. 2014 dobrovolně neuhradil. Žalobce se proto současně domáhá úhrady zákonných úroků z prodlení ode dne následujícího po splatnosti faktury do zaplacení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky ve výši 1 200 Kč dle § 3 nařízení vlády č. 351/2016 Sb.

2. Soud ve věci rozhodl elektronickým platebním rozkazem, proti kterému podal žalovaný odpor. Nárok uplatněný žalobou označil za neexistující. Učinil nesporným, že dne 25. 11. 2010 skutečně došlo k uzavření tvrzené smlouvy. Tuto hodnotil s ohledem na povahu účastníků jako smlouvu inominátní podle § 269 odst. 2 obchodního zákoníku a zdůraznil, že byla uzavřena na dobu určitou do 31. 12. 2011. Po té již strany nezavazovala. Namítl dále, že žalobce není vlastníkem pozemků, na kterých leží Ústřední autobusové nádraží v Ostravě.
3. Žalobce se v následném podání ze dne 17. 3. 2015 ztotožnil s právě uvedeným právním hodnocením původní smlouvy. Doplnil, že je vlastníkem nemovitostí, na nichž se nachází Autobusové nádraží v Novém Jičíně. Ústřední autobusové nádraží v Ostravě pak žalobce užívá na základě podnájemní smlouvy č. j. 64/V-1/2005 uzavřené s účinností od 1. 5. 2005 na dobu neurčitou. Ve vztahu k žalobnímu nároku uvedl, že žalovaný užíval Ústřední autobusové nádraží v Ostravě a Autobusové nádraží v Novém Jičíně v únoru 2014 v rámci autobusové linky č. 721308 Brno - Karviná v rozsahu 784 spojů (14 spojení denně x 28 dnů x 2 autobusová nádraží). Uvedená linka je tzv. dálková linka (od 100 km), za kterou žalobci náleží dle ceníku žalobce za užívání úhrada ve výši 118 Kč/spoj + DPH. V Ostravě užíval žalovaný stanoviště 4, v Novém Jičíně pak stanoviště 18. Zdůraznil, že žalovaný užívá předmětná nádraží již od 1. 10. 2011, tedy od udělení licence žalovanému pro provozování linky Krajským úřadem Olomouckého kraje. V rámci řízení o udělení licence k provozování této linky žalobce jako dotčená osoba sdělil své souhlasné stanovisko za podmínky, že dopravce (žalovaný) uzavře před zahájením provozu linky s žalobcem smlouvu o užívání autobusových nádraží, tento smluvní vztah bude udržovat po celou dobu provozu linky a bude respektovat platné ceníky ČSAD Ostrava a. s. Poukázal na to, že žalovanému nic nebránilo kdykoliv v rámci aktualizace jízdního řádu změnit místo zastávek autobusů na jiný autobusový terminál. Vyjádřil přesvědčení, že pokud žalovaný dobrovolně využije služby žalobce, vzniká mu povinnost zaplatit ceníkovou cenu. I v případě, že by se jednalo o bezdůvodné obohacení, nárok by byl rovněž důvodný, neboť ceníková cena představuje současně cenu obvyklou. Vysvětlil, že rozdílná ceníková cena pro MHD, příměstskou dopravu, dálkovou dopravu a mezinárodní dopravu je dána rozdílným rozsahem poskytovaných služeb, náklady na tyto služby a dobou odstavení autobusu. U dálkové dopravy (nad 100 km), jakou provozuje žalovaný, je na rozdíl od příměstské dopravy daleko větší míra užívání služeb ze strany cestujících (čekárna, WC, prodej místenek, úschova zavazadel, koutek pro matky s dětmi apod.), delší je pobyt cestujících v areálu autobusového nádraží, cca dvojnásobná je doba odbavení autobusu z důvodu většího počtu pasažérů a objemnějších zavazadel, která jsou navíc řidičem ukládána do zavazadlového prostoru.
4. Žalovaný v podání ze dne 27. 1. 2016 argumentoval tím, že za užívání nádraží v Ostravě a v Novém Jičíně v rozhodném období již dne 12. 3. 2014 (tj. před podáním žaloby) uhradil žalobci částku ve výši 48 380 Kč. Ceníkovou cenu považuje za diskriminační, když služby, které žalobce dopravcům poskytuje, jsou pro příměstské i pro dálkové spoje stejné s jedinou objektivní odchylkou v délce odbavování (nástup).
5. Podáním ze dne 15. 8. 2016 žalobce vzal žalobu částečně zpět co do částky 48 380,64 Kč spolu s 8,05% úroky z prodlení od 11. 3. 2014 do zaplacení. Usnesením ze dne 26. 8. 2016, č. j. 31 C 400/2014-139, soud prvního stupně řízení v uvedeném rozsahu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

6. Po provedeném dokazování vyhlásil soud prvního stupně rozsudek, kterým uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci zbývající částku 63 559,36 Kč se zákonnými úroky z prodlení od 11. 3. 2014 do zaplacení (I. výrok), a povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6 890 Kč (II. výrok). Po skutkové stránce zejména vzal z výpisu z katastru nemovitostí LV č. 817 pro k. ú. Nový Jičín Dolní předměstí za prokázané vlastnictví žalobce k autobusovému nádraží v Novém Jičíně. Oprávnění žalobce užívat Ústřední autobusové nádraží v Ostravě zjistil z podnájemní smlouvy č. 64/V-1/2005 ze dne 1. 5. 2005. Z vyjádření žalobce ze dne 5. 8. 2011 měl za prokázané skutkové tvrzení žalobce, že v řízení o udělení licence (vedené Krajským úřadem Olomouckého kraje) k provozování veřejné linkové osobní dopravy na lince Brno-Karviná vyjádřil souhlas s udělením licence a s užíváním autobusových nádraží za úplatu s podmínkou, že dopravce (žalovaný) uzavře s žalobcem smlouvu, bude tento smluvní vztah udržovat po celou dobu provozu linky a bude respektovat platné ceníky žalobce. Ze smlouvy o užívání Ústředního autobusového nádraží v Ostravě a Autobusového nádraží v Novém Jičíně č. SAN21012/2011 ze dne 25. 11. 2010, ve znění dodatku č. 1, uzavřené mezi žalobcem jako provozovatelem autobusového nádraží a žalovaným jako uživatelem (dopravcem) vzal za prokázané, že předmětem smlouvy bylo umožnění používat přidělená odjezdová a příjezdová stání v určeném čase a poskytování dalších služeb. Dle čl. 2 bodu 1 a 4 je cena za poskytování služeb sjednána dohodou smluvních stran, přičemž tuto se žalovaný zavázal hradit na základě faktury vystavené žalobcem vždy k poslednímu dni kalendářního měsíce. Tvrzenou výši poplatku za vjezd na předmětná nádraží vzal za prokázanou z ceníku za užívání příjezdových a odjezdových stání na Ústředním autobusovém nádraží v Ostravě a Autobusovém nádraží v Novém Jičíně platného od 1. 1. 2011. Cena za příjezd nebo odjezd vnitrostátní veřejné linkové osobní dopravy dálkové 118 Kč a cena za příjezd nebo odjezd vnitrostátní veřejné linkové osobní dopravy příměstské (do 99 km) činí 51 Kč. K uvedeným cenám se účtuje DPH. K navýšení těchto cen došlo teprve s účinností od 1. 1. 2015. Ze vzájemně bohaté korespondence účastníků v období od 17. 6. 2011 do 23. 11. 2013 zejména zjistil, že žalovaný v souvislosti s jednáním o smlouvě na rok 2012, jakož i na rok 2013, opakovaně sporoval nerovné podmínky pro dopravce, kdy dopravcům do 99 km je účtován poplatek 51 Kč za vjezd a dopravcům nad 100 km 118 Kč za vjezd. Žalobce žalovanému vysvětloval důvody v návaznosti na rozsah poskytovaných služeb mezi jednotlivými typy přeprav (tak jak tvrdí v tomto řízení). Žalovaný trval na snížení poplatků za vjezd na úroveň příměstské dopravy, neboť cenový rozdíl mezi jednotlivými přepravami považuje za neadekvátní. Žalobce těmto návrhům nevyhověl. Skutková tvrzení žalobce o množství vjezdů autobusů žalovaného na předmětná nádraží v únoru 2014 vzal za prokázaná z jízdního řádu linky č. 721308 z Brna do Karviné platného od 15. 12. 2013 do 13. 12. 2014. Z faktury č. FVJN-452/2014 ze dne 28. 2. 2014, splatné dne 10. 3. 2014, zjistil, že žalobce vyúčtoval cenu za užívání Ústředního autobusového nádraží v Ostravě a Autobusového nádraží v Novém Jičíně v měsíci únoru 2014 ve výši 111 940 Kč, přičemž za každé z předmětných nádraží účtoval 392 spojů (28 dnů x 14 spojů denně) ve výši 118 Kč za jeden vjezd. Ohledně praxe v rozhodném období na jiných autobusových nádražích provozovaných odlišnými subjekty zjistil, že cena jednoho vnitrostátního spoje v lokalitě Autobusového nádraží Praha Florenc činí 295 Kč a mezinárodní dopravy 695 Kč, v lokalitě Holešovice 110 Kč u linky vnitrostátní a 695 Kč u mezinárodního spoje. Ceník Ústředního autobusového nádraží Brno Zvonařka stanoví cenu za příjezd nebo odjezd pravidelné místní autobusové linky 70 Kč, u linky dálkové 165 Kč. V Hodoníně místní autobusové linky do 100 km platí 99 Kč, dálkové linky (nad 100 km) pak 110 Kč bez DPH. Obdobně v Pardubicích je hrazeno za příměstskou linku do 99 km 60 Kč a za dálkovou linku nad 100 km 96 Kč. Ceník Autobusového nádraží v Jihlavě rozlišuje cenu dle velikosti autobusu (do délky 12m 99 Kč, nad 12 m 119 Kč). Současně měl soud prvního stupně z faktur žalobce č. FVNJ-436/2014, FVNJ-438/2014, FVJN-439/2014, FVJN-440/2014, FVJN-441/2014, FVJN-444/2014 a FVJN-445/2014 prokázané, že žalobce dopravcům odlišným od žalovaného účtuje shodně cenu 118 Kč bez DPH za vjezd dálkových linek, konkrétně na autobusových nádražích v Ostravě, Olomouci, Novém Jičíně, Litovli, Šumperku, Hranicích a Jeseníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

7. Vztah účastníků podřadil pod ust. § 2991 občanského zákoníku a uzavřel, že žalovaný se na úkor žalobce bez spravedlivého důvodu obohatil, jelikož získal majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, který je povinen vydat. Odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. 29 Odo 622/2002, a ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 32 Odo 1120/2003, a uvedl, že při stanovení výše bezdůvodného obohacení je třeba vyjít z obvyklé ceny vynakládané v daném místě a čase za služby téhož druhu. Současně konstatoval, že nelze vyloučit, že takto stanovená výše plnění bude odpovídat částce předpokládané neplatnou smlouvou, takový závěr však lze učinit pouze, dospěje-li soud po náležitém posouzení k závěru, že obvyklá cena poskytnuté služby a tedy i výše získaného obohacení, odpovídá i ceně sjednané. K takovému závěru, že výše této obvykle vynakládané částky se rovná částce, kterou žalobci hradili všichni ostatní dopravci provozující dálkové linky (kteří autobusová stání na autobusovém nádraží žalobce užívali na základě smluv o užívání autobusových stání na autobusovém nádraží, tj. částku 118 Kč + DPH), soud prvního stupně skutečně dospěl. Na podkladě dokazování učinil závěr, že v daném sektoru je zcela běžnou praxí činit rozdíl v ceně za příjezd/odjezd linky příměstské a linky dálkové, jakož i spoje mezinárodního a vnitrostátního. Současně uzavřel, že cena účtovaná žalobcem za příjezd/odjezd dálkového spoje je s přihlédnutím k významu a velikosti Ústředního autobusového nádraží v Ostravě a Autobusového nádraží v Novém Jičíně zcela srovnatelná s cenou stanovenou ceníky ostatních autobusových nádraží.
8. Ve vztahu k námitce žalovaného ohledně neopodstatněnosti rozlišování cen pro příměstské a dálkové linky, neboť obsah služby poskytovaný žalobcem je pro tyto linky totožný, soud prvního stupně odkázal na korespondenci účastníků, v rámci které žalobce žalovanému opakovaně vysvětloval rozdíl mezi objemem služeb poskytovaných žalobcem cestujícím dálkových a příměstských linek, i na to, že sám žalovaný v tomto směru připustil odlišnou dobu odbavení cestujících. Současně konstatoval, že žalovaný v řízení netvrdil, že by objem a kvalita žalobcem poskytnutých služeb byla nižší nebo odlišné kvality či objemu než služby, které žalobce poskytuje ostatním dopravcům. Námitku žalovaného, že žalobce není nositelem nároku plynoucího z bezdůvodného obohacení, když není vlastníkem Ústředního autobusového nádraží v Ostravě, shledal nedůvodnou a žalovanému připomněl, že tyto pochybnosti zjevně neměl v době, když s žalobcem uzavíral smlouvu o užívání autobusového nádraží, tj. když potřeboval získat licenci na provoz předmětné linky.
9. V návaznosti na všechny dílčí závěry uzavřel, že obvyklou cenou za příjezdy a odjezdy autobusů na předmětných nádražích je 118 Kč plus DPH; tj. za 784 vjezdů v únoru 2014 celkem 111 940 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobci uhradil dne 12. 3. 2014 částku 48 380 Kč, je majetkový prospěch získaný žalovaným představován částkou 63 559,36 Kč. Žalobu shledal důvodnou i co do požadovaných úroků z prodlení ode dne následujícího po splatnosti faktury č. FVJN-452/2014 do zaplacení. V návaznosti na zjištěný poměr úspěchu a neúspěchu účastníků v řízení přiznal úspěšnějšímu žalobci náklady řízení ve výši 6 890 Kč, představující 13,3 % jemu vzniklých nákladů řízení.
10. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. Závěry soudu prvního stupně považoval za nesprávné. Opětovně sporoval stanovení různých částek pro různé dlouhé spoje, aniž by nutnost zvýšení této částky u dálkových spojů byla odůvodněna. Ceníkovou cenu ve výši 118 Kč za jeden spoj pro linky nad 100 km považuje za diskriminační. Zpochybňoval stanovenou hranici 100 km pro dálkové linky s poukazem na to, že linka v délce do 99 km hradí pouze a jen 51 Kč. Stanovení různých úhrad pro různé spoje dle něj není podloženo prokazatelnými náklady na tyto dálkové linky. Vyslovil přesvědčení, že mu nebyly poskytovány obsahově jiné služby než u příměstských linek, když služby poskytované na nádraží mohou využívat všichni cestující. Neshledal žádný racionální důvod požadovat za dálkové linky nad 100 km dvojnásobnou cenu oproti linkám příměstským. Nesporoval skutkový závěr soudu prvního stupně, že cenový rozdíl za příjezd nebo dojezd dálkové dopravy a příměstské dopravy je běžnou praxí. Tuto praxi však považuje za nesprávnou. Současně namítl, že prostory autobusových nádraží jsou veřejným prostranstvím dle ustanovení § 34 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

o obcích. Žalobci tak nepřísluší vybírání jakýchkoli poplatků za užívání tohoto prostoru. Současně označil příjezdová a odjezdová stání v prostorách autobusových nádraží za veřejnou účelovou komunikaci spadající do režimu práva bezplatného užívání ve smyslu ust. § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Vytkl soudu, že se touto jeho obranou vůbec nezabýval. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítne a žalovanému přizná náhradu nákladů řízení. V následném doplnění odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. 32 Cdo 2437/2015, ze kterého dovodil, že cenu obvyklou nelze mechanicky ztotožnit s ceníkovou cenou a tuto je třeba určit znaleckým posudkem. Vyjádřil přesvědčení, že veškeré služby, které mu byly poskytnuty, již plně uhradil provedenou platbou ve výši 48 380 Kč.

11. Žalobce se v replice k odvolání žalovaného ztotožnil s rozsudkem soudu prvního stupně. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako ve výroku věcně správný potvrdil. Ve vztahu k odvolací námitce žalovaného, že mu svědčí právo bezplatného užívání veřejně přístupných příjezdových a odjezdových stání na autobusových nádražích uvedl, že se jedná o námitku uplatněnou v rozporu se zásadou koncentrace řízení, když tuto argumentaci žalobce použil poprvé v odvolacím řízení. Měl za to, že tento nově prezentovaný názor ani sám žalovaný nepovažuje za validní, když platil za užívání autobusových nádraží úhrady (ve výši jakou si určil) jak žalobci samotnému, tak jiným provozovatelům. Odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 2437/2015, dle kterého lze za určitých podmínek obvyklou cenu ztotožnit s cenou ceníkovou, přičemž tento závěr považoval za aplikovatelný na projednávanou věc. Stejně tak měl za aplikovatelný závěr, že k otázce praxe rozdílných ceníkových cen pro příměstskou a dálkovou dopravu lze vycházet ze srovnání s jinými autobusovými nádražími. Zdůraznil, že rozsah a kvalita služeb, které se dostaly žalovanému, byly zcela shodné jako u ostatních dopravců dálkových linek a nebylo mu nic odpíráno. Žalovaný v tomto řízení netvrdil (na rozdíl od sporu o kterém pod sp. zn. 32 Cdo 2437/2015 rozhodoval Nejvyšší soud), že by některé služby poskytované mu žalobcem byly vadné nebo mu nebyly poskytovány. Pokud s podmínkami žalobce nesouhlasil, nic mu nebránilo umístit zastávky jinam.
12. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), že směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), a že bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.), v souladu s ustanovením § 212 a § 212a o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející, a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
13. Podle § 2991 odst. 1 občanského zákoníku, *kdo se na úkor jiného, bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil.*
14. Podle § 2991 odst. 1 občanského zákoníku, *bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.*
15. Podle § 2999 odst. 1 věta první občanského zákoníku, *není-li vydání předmětu bezdůvodného obohacení dobře možné, má ochuzený právo na peněžitou náhradu ve výši obvyklé ceny. Bylo-li plněno na základě neplatného nebo zrušeného právního jednání, právo na peněžitou náhradu však nevznikne v rozsahu, v jakém se to přičí účelu pravidla vylučujícího platnost právního jednání.*
16. Odvolací soud souhlasí se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně a na tyto jako na správné v plném rozsahu odkazuje.
17. Obě strany odkazovaly na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. 32 Cdo 2437/2015, který byl vydán ve sporu žalovaného, ve kterém vystupoval jako žalobce provozovatel autobusového nádraží v Jihlavě. Obě strany však zjevně dovozovaly z tohoto rozhodnutí odlišné závěry pro souzenou věc. Lze konstatovat, že Nejvyšší soud v právě citovaném rozhodnutí zapovídá v kontextu obdobného sporu provozovatele nádraží a autobusového

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

dopravce mechanické převzetí ceníkové ceny jako ceny obvyklé. Ztotožnění obvyklé ceny s cenou ceníkovou pak připouští pouze za situace, kdy by rozdíl mezi službami, které měl žalovaný k dispozici, a službami, k nimž se vztahuje ceníková cena, byly zcela zanedbatelné.

18. V tomto nyní posuzovaném sporu bylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno, že žalovaný v rozhodném období, tj. v únoru 2014 (dobrovolně) bezsmluvně užíval v žalobcem tvrzeném rozsahu předmětná nádraží, a že žalobce žalovanému služby v tvrzeném rozsahu v měsíci únoru 2014 poskytl. Žalovaný v průběhu řízení před soudem prvního stupně žádné námitky vůči rozsahu a kvalitě služeb, jež měl v rozhodném období od žalobce k dispozici, neuplatnil (na rozdíl od věci posuzované Nejvyšším soudem pod sp. zn. 32 Cdo 2437/2015), a v řízení ani žádné nedostatky v rozsahu a kvalitě služeb nevyšly najevo. Námitky žalovaného směřovaly takřka výlučně do principu účtování rozdílných cen za příměstskou a dálkovou dopravu, který žalovaný považuje obecně za nespravedlivý či diskriminační. Z provedeného dokazování nepochybně bylo zjištěno, že žalobcem účtovaná cena je zjevně obdobná, srovnatelná cenám účtovaným jinými provozovateli za obdobná či téměř stejná plnění v jiných městech. Stejně tak bylo soudem prvního stupně pečlivě zjištěno, že v daném sektoru je běžné, že dopravcům dálkové dopravy je účtována cena vyšší oproti příměstské dopravě. Srovnání s jinými autobusovými nádražími obdobných parametrů v jiných městech, jako zdroj pro takový závěr Nejvyšší soud ve věci 32 Cdo 2437/2015 výslovně připouští. Za významnou v posuzovaném sporu považuje odvolací soud i tu skutečnost, že ceníková cena byla stanovena dříve, než žalovaný získal licenci pro provozování linky Brno-Karviná, a je tak vyloučena hypotetická možnost, že by ceníkem stanovená cena mohla být cíleně diskriminačně určena pro žalovaného.
19. Odvolací soud tedy po zvážení soudem prvního stupně pečlivě zjištěného skutkového stavu a námitek uplatněných žalovaným v řízení před soudem prvního stupně v projednávané věci dospěl k závěru, že v projednávané věci lze za všech zmíněných okolností zkoumaného případu ceníkovou cenu považovat za cenu obvyklou. Stejně jako soud prvního stupně hodnotil jako nadbytečné provedení žalobcem navrhovaných důkazů - výslech pana M.S. a paní G.M.
20. Soud prvního stupně se správně vypořádal i s námitkou, že žalobce není nositelem nároku na vydání bezdůvodného obohacení ve vztahu k Ústřednímu autobusovému nádraží v Ostravě, jehož není vlastníkem. Z provedeného dokazování před soudem prvního stupně je zřejmé, že žalobce je oprávněným provozovatelem na základě podnájemní smlouvy a jeho služeb bylo také ze strany žalovaného bezsmluvně využíváno.
21. Odvolací námitka, že se soud prvního stupně vůbec nezabýval obranou žalovaného, že autobusová nádraží jsou veřejným prostranstvím dle ustanovení § 34 zákona o obcích, a že příjezdová a odjezdová stání jsou veřejnou účelovou komunikací spadající do režimu práva bezplatného užívání ve smyslu ust. § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, není příležitá, když autobusová nádraží včetně nástupišť svým charakterem výše uvedeným ustanovením zjevně neodpovídají. Nadto tato námitka byla žalovaným vznesena v rozporu se zásadou koncentrace řízení - žalovaný takovou obranu v průběhu celého soudního řízení před soudem prvního stupně nevznesl a tímto způsobem poprvé argumentoval až v odvolání.
22. S ohledem na výše uvedené proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně dle ustanovení § 219 o. s. ř. jako v I. výroku věcně správný potvrdil (I. výrok tohoto rozsudku).
23. Soud prvního stupně však pochybil, když nerozhodl o nároku žalobce na částku 1 200 Kč představující náklady spojené s uplatněním pohledávky podle dle § 3 nařízení vlády č. 351/2016 Sb., jakožto o hmotně právním nároku uplatněném žalobou a nevyčerpal tak celý předmět řízení. V důsledku tohoto nesprávného postupu soudu prvního stupně je vadný II. výrok rozsudku, kterým bylo předčasně rozhodnuto o náhradě nákladů řízení mezi účastníky před soudem prvního stupně [§ 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř.]. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ve II. výroku zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení [§ 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kristková.

24. V dalším řízení soud prvního stupně rozhodne o zbývajícím žalobou uplatněném nároku na náklady spojené s uplatněním pohledávky a současně o nákladech řízení mezi účastníky před soudy obou stupňů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně; takové dovolání je však přípustné pouze tehdy, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená otázka posouzena jinak.

Brno 1. listopadu 2018

Mgr. Zora Komancová v. r.
předsedkyně senátu